

DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ

**ASPECTE PRIVIND
REGLEMENTAREA
EXPLOATĂRII RESURSELOR
DE HIDROCARBURI
OFFSHORE IN UNELE STATE
EUROPENE**

studiu documentar

august 2026

Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților. Documentele legislative oficiale au fost consultate în limba de origine, iar traducerea informațiilor relevante selectate nu reprezintă o traducere oficială, fiind furnizată ca un mijloc de înțelegere a unui document original, scris în altă limbă. Baza de date cuprinzând totalitatea studiilor elaborate de Direcția studii și documentare legislativă poate fi accesată prin intermediul paginii de Intranet a Camerei Deputaților la adresa:

<http://www.cdep.ro/infoparl/dip.studii?par1=2021>

Documentare și sinteză: Aurora Trănescu
consilier parlamentar, Direcția studii și documentare legislativă
Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București
Tel: 021.316.03.65; 021.414.13.50/ 51, Interior 1350/1349, camera 5070
E-mail: doc@cdep.ro

CUPRINS

INTRODUCERE	4
BULGARIA	7
CROAȚIA.....	9
DANEMARCA.....	10
GERMANIA.....	12
ITALIA.....	13
NORVEGIA.....	14
ȚĂRILE DE JOS	16
POLONIA.....	17
REGATUL UNIT AL MARII BRITANII	19
ROMÂNIA	20
WEBOGRAFIE	23

INTRODUCERE

Deși regimul de exploatare a resurselor petroliere offshore variază la nivel global, modelele aplicate în Europa prezintă o uniformitate accentuată. În majoritatea statelor europene, zăcămintele de hidrocarburi constituie proprietate publică, fiind administrate de stat. Acesta atribuie drepturile de explorare și producție unor entități publice sau private prin intermediul licențelor. Structura operațională este adesea ierarhizată: licența este acordată frecvent unui consorțiu de companii (de exemplu, un operator major deținând 60%, alături de parteneri cu cote de 25% și 15%), iar operatorul desemnat preia conducerea executivă a proiectului în numele tuturor coparticipanților.

Operatorul nu deține întotdeauna platforma maritimă în sine. Există trei situații frecvente: operatorul deține platforma, operatorul închiriază o platformă mobilă de la o companie specializată sau operatorul contractează toate serviciile offshore.

Platforma este operată de personal aparținând mai multor companii. O instalație offshore poate avea 100–300 de persoane, între care: operatori de producție, ingineri, geologi, electricieni, mecanici, personal HSE¹, echipaj maritim, catering, medici. Mulți dintre aceștia sunt angajați ai contractorilor, nu ai companiei petroliere.

Exploatarea este controlată de stat prin autoritatea națională de resort. Autoritățile naționale acordă licențe, aprobă planurile de dezvoltare, verifică standardele de siguranță, controlează protecția mediului, încasează redevențe și taxe.

În UE există și un cadru comun privind siguranța operațiunilor offshore, însă supravegherea concretă rămâne în sarcina autorităților naționale. Cadrul comun al UE privind siguranța operațiunilor offshore este stabilit în principal prin [Directiva 2013/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iunie 2013 privind siguranța operațiunilor petroliere și gaziere offshore](#)². Directiva este un act legislativ al Uniunii Europene care stabilește cerințe minime pentru prevenirea accidentelor majore în operațiunile petroliere și gaziere offshore și pentru limitarea consecințelor acestora. Adoptată la 12 iunie 2013, directiva urmărește să protejeze mediul marin, economiile costiere și siguranța lucrătorilor, consolidând în același timp standardele de siguranță aplicabile în toate statele membre.

La proiectul Neptun Deep, de exemplu, resursele naturale aparțin statului român; licența este deținută de OMV Petrom și Romgaz. Infrastructura de producție este finanțată și va fi deținută de aceste companii, conform participațiilor lor în proiect.

¹ *Health, Security, Environment*

² Directiva a fost adoptată după accidentul Deepwater Horizon oil spill. Acesta a fost un dezastru ecologic de proporții, care a început pe 20 aprilie 2010, în urma unei explozii la sonda Macondo a companiei BP, din Golful Mexic. Considerat pe scară largă drept cea mai mare scurgere de petrol în mare din istoria industriei petroliere și cea mai mare scurgere de petrol offshore din istoria Statelor Unite, acest eveniment a avut consecințe ecologice, economice și de reglementare de amploare, care continuă să fie studiate și în prezent.

Pe scurt, modelul offshore este unul de **concesiune/licență**: statul deține resursa, una sau mai multe companii primesc dreptul de exploatare, una dintre ele este desemnată operator, iar pentru foraj și operarea instalațiilor sunt contractate numeroase firme specializate.

Marile companii petroliere, cum ar fi Equinor, Shell, BP, TotalEnergies, Eni, OMV, Petrom, construiesc și dețin adesea platformele fixe de producție. Aceste companii investesc miliarde de euro în construcția platformelor care vor produce petrol și gaze timp de 20–40 de ani.

Platformele mobile de foraj (*drilling rigs*) sunt de multe ori deținute de firme specializate și închiriate operatorilor. Aceste companii nu dețin zăcămintele; ele doar furnizează echipamentul și echipajul pentru operațiunile de foraj.

Uneori platforma este deținută în comun de mai multe companii, proporțional cu participațiile lor într-un proiect. Costurile și veniturile sunt împărțite în proporțiile stabilite.

Forța de muncă de pe platformele offshore este angajată prin mai multe modele. Există mai mulți angajatori pentru personalul de pe platforme. Compania care operează zăcămintul angajează personalul-cheie: manageri offshore, ingineri de producție, operatori de instalații, personal de securitate a muncii, protecția mediului și specialiști în controlul proceselor. O mare parte din personal este angajată de firme contractoare specializate în domeniile foraj, mentenanță, sudură, electrică, automatizări, inspecții, catering, curățenie, transport maritim și aerian. Astfel, persoanele care lucrează pe aceeași platformă pot avea angajatori diferiți.

Dacă este folosită o platformă mobilă de foraj, echipajul acesteia este, de regulă, angajat de compania proprietară a platformei, nu de compania petrolieră care exploatează zăcămintul.

Condițiile de lucru diferă în funcție de țară, legislația aplicabilă, contractul individual și convențiile colective, dar există câteva caracteristici comune, cum ar fi programul în rotație, cazare și masă asigurate pe platformă, transport până la platformă, examinări medicale, instruiți etc.

Legislația aplicabilă depinde de statul în apele căruia se află platforma, pavilionul anumitor instalații sau nave auxiliare, contractul de muncă, legislația națională și, în multe cazuri, convențiile colective.

Principalele acte europene în domeniu sunt:

[Directiva 2003/88/CE](#) privind organizarea timpului de lucru, care se aplică și lucrătorilor offshore, cu derogări adaptate specificului activității.

[Directiva 92/91/CEE](#), care stabilește cerințe minime de securitate și sănătate pentru industriile extractive prin foraj (inclusiv offshore).

[Directiva 2013/30/UE](#) privind siguranța operațiunilor offshore de petrol și gaze, care impune obligații operatorilor în materie de prevenire a accidentelor și de protecție a lucrătorilor.

Legislația permite derogări față de regimul obișnuit deoarece lucrătorii locuiesc pe platformă. Majoritatea statelor cu exploatări offshore au adoptat acte speciale. De exemplu:

- Germania are Offshore-Arbeitszeitverordnung (Offshore-ArbZV), care reglementează explicit timpul de lucru, pauzele, transportul și măsurile suplimentare de protecție pentru activitățile offshore.
- Danemarca are reglementări dedicate privind organizarea timpului de lucru offshore, aplicabile operatorilor și contractorilor, inclusiv limite privind media de 48 de ore pe săptămână, calculată pe o perioadă de referință, și reguli speciale pentru transportul către platformă.
- Norvegia – care nu este membră a UE, dar face parte din SEE – are unul dintre cele mai dezvoltate regimuri juridice offshore, cu reguli proprii privind programul de lucru, reprezentarea lucrătorilor și securitatea instalațiilor.

În statele europene cu exploatări offshore nu există, ca regulă generală, o obligație legală privind forța de muncă locală sau un număr minim de salariați”. Nu există o asemenea cerință în legislația europeană privind operațiunile offshore.

Unele state din afara UE (de exemplu, Nigeria, Brazilia sau unele state din Golf) folosesc reguli de *local content*, care impun: procente minime de angajați locali, transfer de tehnologie, subcontractori locali.

În Europa, astfel de obligații sunt mult mai limitate și, în general, nu iau forma unui efectiv minim de personal.

ASPECTE COMPARATIVE

BULGARIA

În Bulgaria, cadrul principal de exploatare a platformelor petroliere este dat de [Legea privind resursele subterane](#)³, legislația offshore privind prevenirea accidentelor majore și legislația de mediu. Actul privind resursele subterane se aplică expres și platformei continentale și zonei economice exclusive a Bulgariei din Marea Neagră.

Regimul juridic de bază prevede că dreptul de exploatare este acordat de stat, petrolul și gazele naturale fiind tratate ca resurse ale subsolului (a căror exploatare se face în baza unui drept acordat de stat).

Pentru faza de prospectare și explorare, se acordă un *permis*. Pentru faza de **extracție/producție**, se acordă o **concesiune pentru extracția resurselor din subsol**.

În Bulgaria, funcțiile de reglementare offshore sunt concentrate în principal la Ministerul Energiei, prin structurile sale pentru resurse naturale, concesiuni și control. Ministerul precizează oficial că *Direcția pentru Concesiuni și Control în domeniul Resurselor Naturale* se ocupă de administrarea și controlul drepturilor asupra resurselor subsolului și de raportarea privind siguranța offshore. Așadar, Ministerul Energiei este structura centrală care gestionează drepturile asupra resurselor subsolului și concesiunile. [Site-ul oficial](#) al ministerului precizează că, din 2011, funcțiile privind acordarea drepturilor de prospectare, explorare și extracție sunt concentrate în cadrul Ministerului Energiei.

Pentru petrol și gaze offshore, procedura are o particularitate: **Ministerul Energiei pregătește și propune procedurile, iar anumite decizii privind drepturile offshore sunt luate de Consiliul de Miniștri**. De exemplu, pentru blocul offshore *Khan Tervel*, Consiliul de Miniștri a deschis procedura pentru acordarea permisului de explorare în zona economică exclusivă.

În prezent, Bulgaria este în principal în faza de **explorare offshore**, nu într-o fază de producție comercială comparabilă cu ceea ce România dezvoltă în Marea Neagră.

Două dintre proiectele importante sunt Block 1-21 Khan Asparuh – explorare de petrol și gaze și Block 1-26 Khan Tervel – procedură/autorizație de explorare.

Bulgarian Energy Holding EAD (BEH) este, în esență, **holdingul energetic de stat al Bulgariei**. Este o societate pe acțiuni deținută **100% de statul bulgar**, iar drepturile statului sunt exercitate de ministrul energiei. Este și cea mai mare companie de stat din Bulgaria după valoarea activelor.

³ Lb. bulgara: *Закон за подземните богатства*

BEH nu este, în principal, o companie petrolieră. Este societatea-mamă care reunește principalele companii energetice de stat din Bulgaria, inclusiv companii din producția de energie electrică, transportul energiei electrice, transportul și tranzitul gazelor naturale, depozitarea și furnizarea gazelor, exploatarea cărbunelui. În grupul BEH se află, printre altele, **NEK, Bulgartransgaz, Bulgargaz, Kozloduy NPP**, precum și alte companii energetice importante.

În ianuarie 2026, statul bulgar a decis să intre direct în explorarea petrolului și gazelor din Marea Neagră prin BEH, în loc să se limiteze la rolul de stat-concesionar. BEH a preluat 10% din drepturile de explorare în blocul offshore 1-21 Khan Asparuh. Structura actuală este: OMV Petrom, care este operator și participă cu 45%, New Med Energy, partener, care participă cu 45%, și BEH, care participă în proiect cu 10%, reprezentând statul bulgar. Așadar, BEH este **o companie comercială deținută de stat**, care participă și ca **investitor/partener în proiectul offshore**. Concret, BEH suportă proporțional, cu 10%, costurile aferente pregătirii și operațiunilor de foraj. Este o schimbare importantă de politică energetică pentru Bulgaria: guvernul bulgar a subliniat că, prin BEH, statul nu mai este doar beneficiar al taxelor/concesiunilor, ci **participă direct economic la explorarea resurselor**.

Pentru lucrătorii offshore din Bulgaria, regimul de muncă rezultă din combinarea legislației generale a muncii cu reguli speciale de SSM și de siguranță offshore; se aplică în primul rând **Codul muncii** și regulile privind calcularea cumulată a timpului de muncă.

Bulgaria a implementat **Directiva 2013/30/UE privind siguranța operațiunilor petroliere și gaziere offshore**. În plus, legislația bulgară privind SSM transpune cerințele europene pentru lucrătorii din industria extractivă prin foraj, inclusiv **offshore**. Documentele oficiale bulgare indică expres aplicabilitatea Directivei 92/91/CEE privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru lucrătorii din industriile extractive prin foraje, atât onshore, cât și offshore.

În Bulgaria nu există o cotă generală de forță de muncă locală pentru cetățenii bulgari. Aceasta nu înseamnă însă că un angajator poate angaja orice persoană fără alte formalități. Pentru cetățenii din afara UE/SEE se aplică regulile bulgare privind accesul străinilor la piața muncii și dreptul de ședere.

În cadrul regimului de prevenire a accidentelor majore, operatorul trebuie să demonstreze că persoanele care ocupă funcții relevante pentru siguranța instalației au **competența, calificarea și instruirea necesare**. Prin urmare, un cetățean străin poate lucra în principiu offshore în Bulgaria, dar trebuie să îndeplinească cerințele profesionale și de siguranță aplicabile postului.

CROAȚIA

Croația are o producție relativ semnificativă de gaze biogene (și petrol, dar în mai mică măsură) în Marea Adriatică și are și un regim juridic offshore bine definit pentru explorarea și exploatarea petrolului și gazelor (cadrul normativ este destul de apropiat de cel din România, în special în ceea ce privește siguranța operațiunilor).

În iulie 2026, Guvernul croat a transmis parlamentului un nou **proiect de lege privind explorarea și exploatarea resurselor energetice din subsol**, care urmărește să unifice cadrul pentru petrol, gaze, geotermie și stocarea CO₂.

În prezent, însă, cadrul aplicabil este [Legea privind explorarea și exploatarea hidrocarburilor 52/18, 52/19, 30/21](#), împreună cu legislația offshore privind siguranța.

Legea se aplică hidrocarburilor aflate în subsolul teritoriului Croației, în apele maritime interne și în marea teritorială, în platoul continental al Mării Adriatice, până la limitele cu statele vecine, în măsura în care Croația exercită jurisdicție și drepturi suverane potrivit dreptului internațional.

Pentru operațiunile offshore, investitorul primește o autorizație pentru explorarea și exploatarea hidrocarburilor, iar ulterior se încheie contractul corespunzător cu statul croat. Legea prevede că autorizația poate conferi dreptul de explorare și, dacă sunt îndeplinite condițiile contractuale, dreptul de a trece la producție.

Un rol central îl are Agenția Croată pentru Hidrocarburi (AZU), care gestionează cadrul privind explorarea și producția de hidrocarburi. AZU publică inclusiv informațiile privind contractele active de tip Production Sharing Agreement (PSA) și titularii blocurilor de explorare.

Industria naftă, d.d. (INA) este compania petrolieră națională a Croației și unul dintre principalii operatori de petrol și gaze din regiune. A fost înființată în 1964 și are sediul la Zagreb. INA nu mai este o companie integral de stat. Structura actuală a acționariatului este: MOL Nyrt. (Ungaria) – 49,08%, Republica Croația – 44,84%, investitori instituționali și privați – 6,08%. Prin urmare, INA este o **companie listată, controlată în cadrul MOL Group**, dar statul croat deține aproape 45% și este un acționar strategic foarte important. INA însăși precizează că face parte din MOL Group.

INA nu este autoritatea care reglementează sectorul offshore. Este **operator economic**, adică entitatea care desfășoară efectiv activități de explorare și producție în baza drepturilor acordate de stat. INA are ca activitate principală explorarea și producția de petrol și gaze în Croația și în străinătate, inclusiv în Marea Adriatică. INA are experiență de peste 70 de ani în explorarea și producția de hidrocarburi și desfășoară activități atât **onshore, cât și offshore**. În cadrul grupului există și companii specializate în servicii pentru operațiunile petroliere.

Croația are reglementări specifice pentru forța de muncă implicată în operațiunile petroliere offshore, dar trebuie făcută o precizare importantă: nu există un cod al muncii offshore separat, comparabil cu regimul special românesc din Legea nr. 256/2018. Regimul juridic croat este construit din legislația generală a muncii, legislația SSM și legislația specială privind siguranța operațiunilor petroliere offshore.

Legea offshore conține dispoziții exprese privind lucrătorii; actul principal este [Legea privind siguranța explorării și exploatării offshore a hidrocarburilor](#). Aceasta transpune Directiva 2013/30/UE și se aplică instalațiilor offshore din apele interne, marea teritorială și platoul continental croat. Legea nu reglementează doar relația dintre stat și operator; ea impune operatorului obligații concrete privind protecția persoanelor aflate pe instalație.

Operatorul trebuie să se asigure că persoanele care desfășoară activități cu impact asupra siguranței au pregătirea și competența corespunzătoare. Legea offshore cere ca documentația operatorului să includă informații referitoare la reglementările privind cerințele minime pentru îmbunătățirea securității și sănătății lucrătorilor din industria petrolieră extractivă (foraj).

De precizat că reglementările aplicabile nu stabilesc un prag/procent minim de forță de muncă locală.

Așadar, există un regim specific pentru lucrătorii offshore în Croația, însă specificitatea este concentrată în primul rând pe siguranță, prevenirea accidentelor majore, competență, instruire, evacuare și protecția persoanelor, nu pe un regim autonom al dreptului muncii offshore sau pe naționalitatea lucrătorilor.

DANEMARCA

În Danemarca, statul nu operează platformele, dar **participă direct la licențe printr-o companie de stat**.

Resursele petroliere și de gaze din subsolul danez aparțin statului. Companiile nu devin proprietarele zăcămintelor, ci primesc **licențe de explorare și producție** acordate de stat. Licențele sunt acordate de Ministerul Climei, Energiei și Utilităților. Pentru a obține licența, titularii trebuie să demonstreze capacitate tehnică, capacitate financiară, experiență în exploatarea offshore și respectarea cerințelor de siguranță și de protecție a mediului.

Fiecare licență are un operator care conduce exploatarea și coordonează contractorii. Ca în celelalte state din Marea Nordului, operatorul este una dintre companiile participante la licență.

Participarea statului se face prin compania Nordsøfonden, deținută 100% de stat. Așadar, din 2005, statul participă prin Nordsøfonden la licențele petroliere; pentru licențele noi, participația standard a statului este de **20%** în cadrul consorțiilor de exploatare.

Compania de stat Nordsøfonden investește proporțional cu participația sa, suportă partea sa din costurile proiectului, primește partea sa din producția și veniturile proiectului și participă la deciziile importante din cadrul licenței. Pe de altă parte, legea prevede expres că Nordsøfonden participă în aceleași condiții comerciale ca ceilalți parteneri, dar nu poate prelua rolul de operator în cadrul exploatarei.

Platformele sunt operate de companii comerciale. De-a lungul timpului, operatori importanți au fost TotalEnergies, INEOS, alte companii internaționale implicate în câmpurile din Marea Nordului. În prezent, de exemplu, câmpurile Hejre și Solsort sunt operate de INEOS, iar Nordsøfonden participă ca partener cu aproximativ 20%, respectiv 18,44%.

În 2020, parlamentul danez a decis încetarea acordării de noi licențe pentru explorarea petrolului și gazelor și încetarea producției de petrol și gaze în Marea Nordului până în **2050**. Principalul motiv declarat de guvern și de majoritatea parlamentară a fost alinierea politicii petroliere cu obiectivele climatice ale Danemarcei.

Această decizie nu modifică regimul juridic al licențelor existente, care continuă să fie exploatate conform modelului descris mai sus până la expirarea lor sau până la închiderea definitivă a activităților.

Parlamentul a considerat că deschiderea unor noi perimetre de explorare pentru hidrocarburi ar fi fost incompatibilă cu strategia de reducere a emisiilor cu efect de seră pe termen lung. Acordul politic din 3 decembrie 2020 a prevăzut anularea runde a 8-a de licențiere, anularea tuturor rundelor viitoare și încetarea producției de petrol și gaze în sectorul danez al Mării Nordului până în 2050.

Trebuie precizat că a existat și un factor economic determinant. Runda a 8-a de licențiere nu a atras interesul anticipat al industriei. Unii operatori importanți s-au retras din procedură înainte de finalizare, iar atractivitatea economică a noilor explorări a scăzut pe fondul maturizării zăcămintelor din Marea Nordului, al costurilor ridicate ale dezvoltării offshore și al prețurilor mai reduse ale petrolului din perioada respectivă. Acest context a făcut ca decizia politică să fie mai ușor de implementat.

Danemarca are un **regim juridic offshore distinct**, comparabil cu cel din Norvegia și Regatul Unit. Reglementările sunt concentrate în [Legea privind siguranța în offshore](#) și în regulamentele emise în aplicarea acesteia de către [Autoritatea Daneză pentru Mediul de Muncă](#).

Legea stabilește obligațiile titularilor licențelor, operatorilor, proprietarilor instalațiilor, contractorilor, angajatorilor și lucrătorilor. Conform prevederilor legii, media timpului de lucru nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare, calculată pe o perioadă de referință de 12 luni; lucrătorii beneficiază, în principiu, de cel puțin 11 ore consecutive de repaus în fiecare interval de 24 de ore, cu posibilitatea unor derogări reglementate pentru activitatea offshore.

În lege nu există dispoziții care să impună un procent minim de cetățeni danezi, un efectiv minim de personal danez sau definirea unor „cote de naționalitate”. Legea se aplică tuturor

persoanelor care lucrează pe instalații aflate în apele teritoriale sau pe platoul continental danez, indiferent de naționalitatea lor sau de statul în care este înregistrată instalația mobilă.

În concluzie, Danemarca combină două elemente care o diferențiază de alte state: în plan economic, statul participă la proiectele offshore prin Nordsøfonden, ca investitor; în planul relațiilor de muncă, există o legislație offshore distinctă care reglementează organizarea muncii, timpul de lucru, competențele profesionale și managementul riscurilor, fără a introduce cerințe privind naționalitatea lucrătorilor.

GERMANIA

Germania are un sector offshore de o anvergură mai curând modestă. Producția de petrol este restrânsă, iar activitatea offshore este concentrată în principal în Marea Nordului, cu unele exploatări istorice de gaze.

Regimul juridic este unul de **licențiere**, fără participarea directă a statului la exploatare. Resursele minerale offshore aparțin statului german, iar exploatarea se desfășoară pe baza unor licențe acordate în temeiul [Legii federale privind mineritul](#).

Companiile nu dobândesc proprietatea asupra zăcămintului, ci dreptul de explorare și exploatare. Acest drept este limitat în timp și supus unor condiții tehnice și de mediu. Pentru a exploata un zăcămint, sunt necesare, în esență, licența de explorare, licența de exploatare și aprobarea planului operațional (Betriebsplan). În procesul de licențiere sunt verificate capacitatea tehnică, capacitatea financiară, măsurile de siguranță, protecția mediului, planul de dezafectare.

Ca în alte țări, fiecare proiect are un operator care conduce exploatarea, răspunde pentru siguranță, coordonează contractorii și este responsabil în relația cu autoritățile.

Istoric, în Germania au fost implicate companii precum Wintershall Dea (înainte de restructurările recente), One-Dyas și alte societăți cu proiecte de dimensiuni mai reduse.

Germania aplică legislația minieră federală, Directiva UE 2013/30/UE privind operațiunile offshore și o serie de regulamente tehnice foarte stricte.

În comparație cu alte state europene, Germania acordă o importanță deosebită protecției Mării Nordului, ariilor Natura 2000, evaluărilor impactului asupra mediului și dezafectării instalațiilor după încetarea exploatarei.

Statul acționează exclusiv ca legiuitor, autoritate de autorizare, autoritate de control și beneficiar al taxelor și redevențelor. Accentul reglementării în Germania cade puternic pe autorizarea tehnică, siguranța și protecția mediului.

Germania are una dintre puținele legislații europene care conține un **regulament dedicat muncii offshore**: [Offshore-Arbeitszeitverordnung \(Offshore-ArbZV\)](#). Acesta completează legislația muncii și stabilește reguli speciale pentru persoanele care lucrează pe instalații offshore și pe nave utilizate în activități offshore. Principalele particularități se referă la programul de lucru, durata șederii offshore (nu mai mult de 21 de zile), compensarea muncii suplimentare, transportul către platformă, supravegherea medicală și evaluarea riscurilor.

Nu există dispoziții care să impună un procent minim de cetățeni germani pe platforme, un efectiv minim de angajați germani sau restricții privind naționalitatea

ITALIA

Italia are un regim de exploatare offshore bazat pe **concesiuni acordate de stat**, similar în linii mari cu modelul britanic și german, dar cu un control administrativ și de mediu mai accentuat. Spre deosebire de alte țări europene, **statul italian nu participă direct ca investitor în proiectele offshore**.

Petrolul și gazele din subsolul mării aparțin statului italian. Companiile nu dobândesc proprietatea asupra zăcămintelor, ci doar dreptul de explorare și exploatare prin concesiune. Exploatarea se desfășoară în două etape: în primul rând, se emite un permis de explorare și apoi se stabilește concesiunea de exploatare.

Concesiunile sunt acordate de autoritățile statului, iar titularul trebuie să demonstreze capacitate tehnică, capacitate financiară, respectarea normelor de siguranță, protecția mediului și existența unui plan de dezvoltare a zăcămintului.

Platformele sunt operate de companii comerciale. Fiecare concesiune are un operator care conduce exploatarea. Dacă există mai mulți titulari ai concesiunii, aceștia încheie un acord de operare comun, iar unul dintre ei este desemnat operator. Principalul operator este Eni. Alături de acesta au operat sau operează și alte companii internaționale, în funcție de concesiuni și de evoluția proiectelor. Platformele sunt active private, aparținând operatorului sau consorțiului titular al concesiunii.

Statul nu participă financiar în cadrul exploatării ca în alte țări. Veniturile statului provin din redevențe, taxe, impozitul pe profit, alte obligații fiscale prevăzute de legislația minieră și fiscală.

Italia a transpus Directiva 2013/30/UE prin [Decretul legislativ nr. 145/2015](#). Astfel, operatorul trebuie să prezinte evaluarea riscurilor majore, planuri de intervenție, măsuri de protecție a mediului și să demonstreze capacități tehnice și financiare pentru exploatare în siguranță.

Italia are unul dintre cele mai restrictive regimuri din Marea Mediterană. În ultimii ani au fost introduse limitări importante privind noi explorări în apropierea coastelor, evaluarea impactului asupra mediului și protecția zonelor marine sensibile. Regimul privind activitățile

noi a fost modificat în repetate rânduri, iar în ultimii ani politica energetică a urmărit limitarea noilor concesiuni pentru petrol, cu unele excepții pentru gazele naturale și pentru proiectele deja autorizate.

Italia are reglementări specifice aplicabile lucrătorilor din industria extractivă offshore, însă acestea nu constituie un „cod al muncii offshore” separat. Regimul rezultă din combinarea legislației generale a muncii cu acte normative dedicate industriei extractive și siguranței operațiunilor offshore.

Actul principal este [Decreto Legislativo n. 624/1996](#), care transpune Directiva 92/91/CEE privind securitatea și sănătatea lucrătorilor din industriile extractive prin foraj (inclusiv offshore).

Nu există dispoziții legale care să impună un procent minim de cetățeni italieni în rândurile personalului de pe platforme sau alte restricții bazate pe naționalitate. Condițiile sunt legate doar de dreptul de muncă în Italia, calificarea profesională, aptitudinea medicală și respectarea normelor de sănătate și securitate.

Lucrătorii beneficiază de drepturile generale prevăzute de legislația italiană privind sănătatea și securitatea în muncă, inclusiv prin reprezentanții lucrătorilor pentru securitate (RLS), care au atribuții de consultare și participare în domeniul prevenirii riscurilor.

NORVEGIA

Regimul de exploatare offshore din Norvegia este recunoscut la nivel global pentru rigoare și eficiență. Renumitul „model norvegian” îmbină controlul ferm al statului cu flexibilitatea companiilor private. Deoarece resursele de hidrocarburi de pe platoul continental aparțin exclusiv statului, operatorii nu dețin zăcămintele, ci doar dreptul de explorare și producție acordat prin licențe de către Ministerul Energiei. Aceste licențe sunt atribuite unor consorții, unde un singur operator gestionează activitățile zilnice, siguranța și contractele. Totuși, deciziile strategice nu se iau unilateral, ci prin vot în cadrul unui comitet din care fac parte toți partenerii din consorțiu.

Particularitatea Norvegiei este existența mecanismului denumit *State's Direct Financial Interest (SDFI)*⁴. SDFI a fost creat în 1985 pentru ca statul să poată participa **direct** la exploatarea resurselor, nu doar prin taxe și redevențe. Prin acest mecanism, statul este

⁴ La începutul exploatării Mării Nordului, în anii 1970–1980, autoritățile norvegiene au urmărit ca statul să nu fie doar un regulator și colector de taxe, ci și un participant direct la valorificarea resurselor. Acest model a permis statului să capteze o parte foarte mare din renta petrolieră și este unul dintre factorii care au contribuit la acumularea activelor din fondul suveran al Norvegiei, unul dintre cele mai mari din lume.

partener direct în multe licențe, suportă partea sa din investiții și primește partea sa din producție și profit. Practic, statul norvegian este un *co-investitor* în multe proiecte offshore.

Portofoliul SDFI este administrat de compania de stat Petoro. Petoro nu operează platformele și nu forează; ea reprezintă interesele economice ale statului în licențe. La sfârșitul lui 2024, SDFI deținea participații la aproximativ o treime din rezervele de petrol și gaze ale Norvegiei și la peste 40 de câmpuri aflate în producție.

Equinor este cea mai mare companie petrolieră norvegiană. Statul norvegian deține aproximativ două treimi din acțiunile Equinor, dar compania este listată la bursă și funcționează ca societate comercială. Ea operează multe dintre câmpurile offshore, dar nu pe toate.

Statul controlează acordarea licențelor, standardele tehnice și de siguranță, protecția mediului, nivelul de taxare și participarea directă prin SDFI. În schimb, activitatea operațională este desfășurată de companiile titulare ale licențelor.

De menționat că Norvegia prelevă bani din **patru surse diferite**: impozitul pe profit, taxa specială petrolieră, dividendele Equinor și veniturile SDFI.

Acest model este considerat unul dintre motivele pentru care Norvegia a reușit să păstreze un control semnificativ asupra exploatării resurselor sale, fără a exclude investițiile și expertiza companiilor private.

Norvegia are unul dintre cele mai dezvoltate regimuri juridice pentru lucrătorii offshore, distinct de regimul general aplicabil salariaților de la uscat.

Un aspect specific Norvegiei este participarea formală a lucrătorilor la gestionarea siguranței. Pe platforme există reprezentanți ai lucrătorilor pentru sănătate și securitate (Safety Representatives) și comitete de mediu de muncă (Working Environment Committees) pentru instalațiile mari. Acești reprezentanți au acces la informații și pot solicita măsuri de remediere. Dacă există un pericol grav și iminent pentru viață sau sănătate, reprezentantul pentru securitate poate solicita oprirea activității până la eliminarea riscului, cu anumite proceduri prevăzute de lege. Față de multe alte state, legislația norvegiană acordă un rol foarte important lucrătorilor și reprezentanților acestora în gestionarea siguranței offshore (filosofia acestei abordări este că securitatea instalațiilor nu depinde doar de respectarea unor norme tehnice, ci și de implicarea activă a personalului în identificarea și raportarea riscurilor).

Nu există în legislația norvegiană o prevedere care să impună ca lucrătorii de pe platformele petroliere să fie cetățeni norvegieni sau să stabilească un procent minim de personal de naționalitate norvegiană. Legislația petrolieră norvegiană reglementează licențele, siguranța, calificările, organizarea activității, drepturile lucrătorilor, obligațiile operatorului. Aceasta nu conține o cerință privind cetățenia personalului offshore.

Pe platformele de pe platoul continental norvegian lucrează cetățeni norvegieni, cetățeni ai altor state SEE/UE, cetățeni din state terțe, dacă îndeplinesc condițiile privind dreptul de muncă și imigrația.

Mai mult, legislația fiscală și de asigurări sociale prevede expres situația persoanelor care locuiesc în afara Norvegiei, dar lucrează pe platoul continental norvegian. Aceste persoane pot fi supuse impozitării și sistemului norvegian de asigurări sociale chiar dacă nu sunt rezidente și chiar dacă angajatorul nu este norvegian.

În practică, multe posturi sunt ocupate de norvegieni sau de alți lucrători scandinavi, din motive precum cunoașterea limbii norvegiene (importantă pentru multe funcții operaționale și de siguranță), existența certificărilor cerute, experiența în sectorul offshore norvegian, convențiile colective aplicabile. Acestea sunt însă, în general, cerințe profesionale sau comerciale, nu obligații legale privind cetățenia.

ȚĂRILE DE JOS

Modelul olandez este interesant deoarece se află **între modelul britanic și cel norvegian**. Statul nu operează platformele și nu deține o companie petrolieră națională ca în Norvegia, dar **participă direct la aproape toate proiectele de producție printr-o companie de stat numită [Energie Beheer Nederland⁵ \(EBN\)](#)**.

Petrolul și gazele din subsol aparțin statului olandez. Explorarea și exploatarea sunt reglementate prin [Legea mineritului \(Mijnbouwwet\)⁶](#). Companiile primesc doar drepturi de explorare și producție prin licențe.

Ministerul Economiei acordă licențe de explorare și licențe de producție. Înainte de începerea producției, trebuie aprobat și un *plan de producție*. Autoritățile verifică în cadrul său capacitatea tehnică, capacitatea financiară, măsurile de siguranță precum și impactul asupra mediului.

Ca în celelalte state din Marea Nordului, fiecare licență are un operator care conduce exploatarea, răspunde pentru siguranță, administrează platforma, contractează serviciile și coordonează contractorii. Ceilalți parteneri participă financiar și împart costurile și veniturile.

Statul participă la exploatare prin EBN, în care deține 100%. Conform Legii mineritului, la explorare, participarea EBN este posibilă, dar nu obligatorie, iar la producție, participarea EBN este, în practică și potrivit cadrului legal, componentă standard a proiectelor, printr-un așa-numit acord de cooperare. EBN are de regulă o participație de 40%.

⁵ În traducere: Gestionarea Energiei în Olanda

⁶ Legiuitorii dezbăt în prezent amendamentele la Legea minelor, legate de „Legea temporară privind Groningen” și de aspectele generale privind siguranța

EBN investește în proiect, suportă partea sa din costuri, primește partea sa din profit și producție și reprezintă interesele economice ale statului. Pe de altă parte, EBN nu este operator, nu administrează platforma, nu angajează personal offshore și nu forează sonde.

Operatori sunt companii comerciale. Printre operatorii activi în sectorul offshore olandez se numără TotalEnergies EP Nederland, Eni Energy Netherlands, Wintershall Noordzee sau Nederlandse Aardolie Maatschappij (NAM). Acestea sunt entitățile care exploatează instalațiile și gestionează activitatea zilnică.

Controlul statului este realizat de [State Supervision of Mines \(SodM\)](#). Această autoritate inspectează instalațiile, verifică respectarea normelor HSE, poate dispune măsuri corective, controlează dezafectarea platformelor.

Modelul olandez poate fi descris ca un **model mixt**. Statul nu gestionează operațional platformele și nu are o companie petrolieră care să opereze instalațiile, dar participă în mod sistematic la proiectele de producție prin EBN, împărțind atât investițiile, cât și rezultatele economice ale exploatării. Din acest punct de vedere, este mai apropiat de modelul norvegian decât de cel britanic, deși gradul de implicare directă a statului este mai redus.

De asemenea, modelul olandez se bazează pe aplicarea legislației generale a muncii, completată de norme speciale pentru industria extractivă și de reglementări privind siguranța offshore.

Legea generală privind sănătatea și securitatea în muncă ([Arbowet](#)) este principalul act care se aplică și activităților offshore și obligă angajatorul să evalueze riscurile, să prevină accidentele, să asigure instruirea personalului, să furnizeze echipamente de protecție, să organizeze serviciile de urgență și să supravegheze sănătatea lucrătorilor.

Nu există norme sau dispoziții care să impună un procent minim de cetățeni olandezi, un număr minim de angajați olandezi ori restricții bazate pe cetățenie. Cerințele sunt legate de dreptul de muncă, calificare, aptitudine medicală și respectarea normelor de securitate.

POLONIA

În Polonia există un regim juridic specific pentru exploatarea hidrocarburilor offshore în Marea Baltică, iar acesta este mai degrabă un regim de drept minier, drept maritime, SSM și protecția mediului, decât o legislație offshore unică, precum în unele state.

În prezent, cadrul principal este [Legea geologiei și mineritului](#), în forma consolidată publicată în 2026. Aceasta reglementează inclusiv concesionarea și exploatarea hidrocarburilor din zonele maritime poloneze.

Hidrocarburile din subsolul marin intră în regimul de proprietate al statului. Pentru explorarea și exploatarea hidrocarburilor este necesară o concesiune. Pentru activitățile din zonele

maritime poloneze, acordarea concesiunii este supusă unor avize/consultări speciale, inclusiv din partea autorității miniere, a Ministerului Apărării și a autorității responsabile pentru pescuit. Există și o **decizie de investiție** pentru trecerea de la explorare la exploatarea zăcămintului.

Legea geologiei și mineritului poloneză implementează inclusiv **Directiva 92/91/CEE** privind cerințele minime pentru îmbunătățirea securității și sănătății lucrătorilor din industriile extractive prin foraj. Aceasta este relevantă în mod direct pentru operațiunile de foraj/extracție de hidrocarburi.

În cazul zăcămintului **B3**, de exemplu, ORLEN Petrobaltic⁷ are o licență de exploatare care include decizii privind zona minieră, documentația geologică și de investiții și **planul de exploatare (operation plan)** aprobat de autoritatea minieră.

Platforma este tratată juridic ca fiind o instalație minieră offshore. În dreptul polonez, instalațiile pentru exploatarea hidrocarburilor din mare sunt tratate în cadrul legislației miniere, dar simultan intră și sub prevederile din legislația maritimă.

Pentru activitățile de explorare, identificare a zăcămintelor, extracție a hidrocarburilor, în zonele maritime poloneze se aplică atât Legea geologiei și mineritului, cât și legislația privind protecția mediului marin, siguranța navigației și siguranța vieții pe mare.

Pentru instalațiile utilizate la explorarea, identificarea sau exploatarea hidrocarburilor în zonele maritime poloneze, directorul autorității maritime competente instituie o zonă de siguranță în jurul instalației. În această zonă, în principiu, navele nu pot intra sau staționa.

Un rol esențial îl au [Autoritatea de Stat pentru Minerit \(WUG\)](#) și structurile regionale de supraveghere minieră. Pentru concesionarea hidrocarburilor offshore este necesar și avizul președintelui WUG privind posibilitatea tehnică de realizare a activității și asigurarea siguranței acesteia.

Regimul personalului de pe platformă este dat prin Codul muncii, Legea geologiei și mineritului și reglementările de protecția muncii din minerit. Legislația minieră impune ca operatorul și contractorii să dispună de personal competent și de structuri de conducere și supraveghere adecvate. De asemenea, angajatorii trebuie să asigure instruirea în materie de securitate și sănătate și evaluarea riscurilor profesionale.

Regulile maritime poloneze includ regimul internațional pentru „**personalul industrial**”, adică persoanele transportate sau cazate pe o navă pentru desfășurarea activităților industriale offshore. Asta înseamnă că **transportul personalului către platformă cu nave specializate** poate intra într-un regim maritim distinct de simpla relație de muncă.

⁷ Statul polonez deține **49,90% din ORLEN**, iar ORLEN deține **99,99% din ORLEN Petrobaltic**. ORLEN Petrobaltic are ca obiect de activitate extracția petrolului și este compania grupului implicată în activitățile offshore din Marea Baltică.

Din perspectiva naționalității, legislația poloneză nu impune o proporție minimă de cetățeni polonezi care să activeze pe platformele petroliere. Pentru cetățenii UE, problema este în principal una de drept al muncii, securitate socială, detașare și jurisdicție, nu de obținere a unui permis de muncă în sensul aplicabil cetățenilor statelor terțe.

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII

Modelul britanic este unul de **licențiere și reglementare**, fără participarea directă a statului ca investitor.

Petrolul și gazele din platoul continental al Regatului Unit aparțin **Coroanei (The Crown)**, conform [Petroleum Act 1998](#). Companiile nu dobândesc proprietatea asupra zăcămintelor, ci primesc licențe care le conferă dreptul exclusiv de a explora și exploata o anumită zonă.

Licențele sunt acordate de [North Sea Transition Authority \(NSTA\)](#) prin runde de licitație sau alte proceduri prevăzute de lege. NSTA evaluează capacitatea tehnică, capacitatea financiară, competența operatorului și programul de lucru propus.

Licențele sunt de regulă deținute de mai multe companii care acționează în cadrul unui consorțiu unde costurile și veniturile sunt împărțite proporțional cu participațiile.

Fiecare licență are un operator aprobat de NSTA. Acesta organizează exploatarea, conduce activitatea zilnică, răspunde de siguranță și coordonează contractorii. Operatorul trebuie aprobat expres de NSTA și poate fi schimbat doar cu aprobarea autorității.

Statul nu participă direct la exploatare. Regatul Unit nu are un echivalent al SDFI din Norvegia. Statul britanic nu investește în dezvoltarea câmpurilor, nu suportă costurile exploatării, nu primește o cotă din producția fizică de petrol și gaze. Veniturile sale provin din impozite, taxe specifice sectorului, redevențe acolo unde sunt aplicabile în funcție de regimul licenței și vechimea acesteia.

Competențele sunt împărțite între mai multe autorități, fiecare cu domeniul său:

- North Sea Transition Authority – licențe și administrarea resurselor;
- [Health and Safety Executive](#) – sănătate și securitate în muncă;
- [Offshore Petroleum Regulator for Environment and Decommissioning](#) – protecția mediului și dezafectarea instalațiilor.

Regimul juridic al forței de muncă offshore din Regatul Unit este unul distinct și este considerat unul dintre cele mai dezvoltate din lume. Accentul este pus pe **siguranță, competență profesională și participarea lucrătorilor**, mai degrabă decât pe reguli speciale privind naționalitatea sau statutul profesional.

Piatra de temelie a sistemului britanic este obligația operatorului de a întocmi un **Safety Case**⁸ pentru fiecare instalație offshore. Acesta trebuie să demonstreze că riscurile majore au fost identificate, că există măsuri pentru controlul lor, că instalația poate fi exploatată în siguranță, că personalul este suficient numeric și calificat. Fără acceptarea Safety Case-ului de către Health and Safety Executive, instalația nu poate funcționa.

Fiecare platformă are un *Offshore Installation Manager* care conduce întreaga instalație, are autoritate asupra tuturor persoanelor aflate la bord, indiferent de angajator, răspunde pentru siguranța operațională și pentru gestionarea situațiilor de urgență.

Lucrătorii pot alege reprezentanți pentru securitate și sănătate în muncă.

La fel ca în Norvegia, nu există cote legale de lucrători britanici; nu există obligația ca personalul să fie compus într-o oarecare proporție doar din cetățeni britanici. Cerințele sunt legate de dreptul de muncă în Regatul Unit, competența profesională, certificările necesare și aptitudinea medicală.

ROMÂNIA

În România, exploatarea platformelor petroliere offshore din Marea Neagră este supusă unui regim juridic special, care combină regimul concesiunii petroliere, legislația offshore, regulile de mediu și de securitate și reglementările maritime.

Petrolul și gazele naturale din subsolul Mării Negre sunt proprietate publică a statului român. Operatorii privați nu devin proprietarii zăcămintului, ci exploatează resursa în baza unui acord petrolier/a unei concesiuni încheiat cu statul, prin autoritatea competentă în domeniul resurselor minerale. [Legea nr. 256/2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore și onshore de adâncime](#) definește acordul petrolier offshore ca actul juridic prin care se acordă concesiunea pentru desfășurarea operațiunilor petroliere.

Regimul nu privește doar platforma propriu-zisă. Operațiunile petroliere offshore includ, în esență, activitățile legate de explorarea, dezvoltarea, producția și ulterior dezafectarea infrastructurii: sonde, platforme marine, instalații de producție și tratare, conducte etc. Așadar, o platformă este parte dintr-un sistem de producție offshore, iar dreptul de a o opera derivă din acordul petrolier și din autorizațiile aferente.

⁸ După accidentul Piper Alph, Regatul Unit și-a reorganizat profund regimul de siguranță offshore, iar modelul bazat pe Safety Case a devenit ulterior o referință pentru numeroase alte jurisdicții.

Dezastrul de la Piper Alpha a fost un accident catastrofal care a avut loc pe o platformă petrolieră offshore din Marea Nordului, la 6 iulie 1988. Acesta rămâne unul dintre cele mai mortale dezastre din istoria industriei petroliere și gaziere offshore, schimbând fundamental abordările internaționale privind siguranța și reglementarea activităților offshore.

Pentru perimetrele offshore, concesiunea poate avea o durată inițială de **până la 30 de ani**, cu posibilitatea prelungirii cu **maximum 15 ani**, prin hotărâre a Guvernului, dacă sunt îndeplinite condițiile și programele de lucrări stabilite prin acordul petrolier.

Legea nr. 256/2018 prevede că actul de autorizare emis de Ministerul Energiei pentru lucrările offshore ține locul autorizației de construire/desființare pentru lucrările respective. De asemenea, înaintea executării lucrărilor există obligații de notificare către autoritățile maritime și către Autoritatea Competentă pentru Reglementarea Operațiunilor Offshore la Marea Neagră (ACROO)⁹.

Pentru forța de muncă ce desfășoară activitate offshore în România există reglementări specifice, iar cea mai importantă particularitate se regăsește în ***Legea nr. 256/2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore*** care derogă expres de la Codul muncii în ceea ce privește timpul de muncă și organizarea programului.

Regimul special al timpului de muncă este cuprins în art. 17 din Legea nr. 256/2018 și stabilește, pentru salariații care desfășoară activitate offshore:

- 168 de ore/lună – durată medie normală a timpului de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 12 luni;
- maximum 48 de ore/săptămână în medie, inclusiv orele suplimentare, raportat tot la perioada de referință de 12 luni;
- activitatea poate fi organizată în perioade de activitate continuă de maximum 28 de zile calendaristice consecutive;
- aceste perioade sunt urmate de perioade de repaus acordate cumulativ;
- se poate lucra în ture și schimburi continue;
- timpul zilnic de lucru poate ajunge la 12 ore consecutive într-un interval de 24 de ore;
- între două perioade de lucru de 12 ore există, în principiu, cel puțin 12 ore de repaus, cu o excepție pentru munca în schimburi, unde repausul poate fi de minimum 8 ore;
- repausul săptămânal și compensarea sărbătorilor legale se pot acorda cumulativ după perioada de activitate offshore.

Este important de menționat: **Legea nr. 256/2018** reglementează în mod special, printre altele, **timpul de muncă al salariaților offshore**; [Codul muncii \(Legea nr. 53/2003\)](#) continuă să se aplice în celelalte aspecte ale raportului de muncă, în măsura în care Legea nr. 256/2018 nu derogă.

⁹ Este o **autoritate publică centrală, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului**, iar competența sa este stabilită în principal prin [Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore](#).

[Legea nr. 319/2006 privind securitatea și sănătatea în muncă](#) se aplică în continuare. Chiar [Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore](#) precizează expres că nu aduce atingere legislației SSM.

Trebuie precizat că în legislația română cu referire la regimul offshore există în mod explicit o prevedere expresă privind naționalitatea angajaților. Astfel, Art. 25 din Legea nr. 256/2018, în forma actuală, prevede că titularii acordurilor petroliere referitoare la perimetre offshore au obligația ca cel puțin 25% din numărul mediu anual de angajați utilizați pentru derularea acordurilor să fie cetățeni români cu rezidență fiscală în România. Așadar, cerința nu este ca lucrătorii de pe platforme să fie în majoritate români. Regula este una de minimum 25%, calculată la nivelul numărului mediu anual de angajați utilizați pentru derularea acordului petrolier.

În principiu, legislația offshore permite utilizarea lucrătorilor străini. Nu rezultă din Legea 256/2018 o interdicție privind angajarea cetățenilor străini pe platformele offshore.

Cetățenii UE/SEE/Elveției beneficiază, în principiu, de regimul privind libera circulație și accesul la muncă. Cetățenii din state terțe trebuie să respecte regulile românești privind încadrarea în muncă și șederea străinilor, inclusiv, după caz, obținerea dreptului de muncă/permisului corespunzător. Indiferent de naționalitate, se aplică regulile românești relevante privind SSM, competența profesională, instruirea și siguranța operațiunilor offshore.

Există și o obligație privind subcontractorii nerezidenți. Legea 256/2018 prevede și că subcontractorii nerezidenți ai titularilor acordurilor petroliere trebuie, în termen de 30 de zile de la încheierea primului contract, să înființeze și să mențină pe durata contractului o filială sau sucursală cu sediul în România. Nerespectarea obligației privind procentul de 25% este prevăzută expres ca și contravenție, sancționabilă cu o amendă calculată în funcție de numărul angajaților pentru care nu a fost îndeplinită obligația; constatarea și sancționarea acestei contravenții revin inspectorilor de muncă.

Reglementarea exploatarei resurselor de hidrocarburi offshore în spațiul european reflectă un echilibru dinamic între suveranitatea statului asupra resurselor minerale și stimularea investițiilor private. Analiza cadrelor legislative de la nivel european relevă tendința comună de menținere a proprietății publice asupra zăcămintelor, concomitent cu implementarea unor modele economice riguroase, bazate pe licențiere, consorții de operare și o fiscalitate specifică. Totodată, dimensiunea socială a acestor reglementări — vizibilă în normele stricte privind angajarea, protecția muncii și calificarea personalului offshore — demonstrează că sustenabilitatea energetică este direct condiționată de securitatea umană și operațională. În final, convergența dintre pârgurile economice și standardele de muncă transformă sectorul offshore european într-un model de referință privind gestionarea responsabilă a resurselor strategice.

WEBOGRAFIE

[Directiva 2013/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iunie 2013 privind siguranța operațiunilor petroliere și gaziere offshore](#)

[Directiva 2003/88/CE](#) privind organizarea timpului de lucru

[Directiva 92/91/CEE](#) privind cerințe minime de securitate și sănătate pentru industriile extractive

[Directiva 2013/30/UE](#), privind siguranța operațiunilor offshore de petrol și gaze

[Legea privind resursele subterane](#) Bulgaria

[Legea privind explorarea și exploatarea hidrocarburilor 52/18 52/19 30/21](#) Croația

[Legea privind siguranța explorării și exploatării offshore a hidrocarburilor](#) Croația

[Legea privind siguranța în offshore](#) Danemarca

[Federal Mining Act](#) Germania

Regulamentul german dedicat muncii offshore: [Offshore-Arbeitszeitverordnung \(Offshore-ArbZV\)](#)

[Decretul legislativ nr. 145/2015](#) Italia

[Decreto Legislativo n. 624/1996](#) Italia

[Legea mineritului \(Mijnbouwwet\)](#) Olanda

Legea generală privind sănătatea și securitatea în muncă ([Arbowet](#)) Olanda

[Legea geologiei și mineritului](#) Polonia

[Petroleum Act 1998](#) Marea Britanie

[Legea nr. 256/2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore și onshore de adâncime](#) România

[Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore](#) România